

Музика от Великобритания – концерт на трио „Арденца“ на 12 ноември 2019 г.

Арденца – италианската дума за “огнен“ точно характеризира изкуството на известното трио /Галина Коева, Константин Евтимов, Даниела Дикова/ Това беше поредната репертоарна изненада, сътворена от творческата фантазия на триото /на 6 юни то се превъплъти в романтичната чувственост на бразилската музика./ Всеки концерт „Арденца“ е зареден с различна национална, емоционална, стилистична обогрелост. Този концерт поднесе три различни типа образност.

Хенри Литолф, композитор романтик, под силното влияние на късния Бетовен - Голямо трио опус 47 – музиката протича с романтична страст през различни чувствени фази: нежна лирика, бурна страст, драма . В същото време тя се разгръща в рамките на прозрачна, бистра класическа структура. „Арденца“ показва идеален усет за баланс на формата, удивително взаимно вслушване във всеки момент от развитието ѝ, за фразирането, динамичното и темброво равновесие. В нито един момент прекрасните музиканти не се изкушиха от традиционното романтично изобилие, от ефектните звучности – съблазън, особено опасна в партията на пианото, на моменти наситена с плътни хармонии. Блестяща, динамично разгърната форма, която протича в забележителен унисон през всички фази – нежност, овладяна страст в моменти на стегнати, темпераментни унисони, индивидуализиране в кратки, много изразителни фрази, отлично подадени и поети...

Франк Бридж – съвсем различна звукова и емоционална наситеност. „Арденца“ притежава отличен усет за тембровата драматургия, за характерни нюанси на тембъра в различни стилистики. В свободната форма на Фантазията за цигулка, чело и пиано в до минор на Франк Бридж звуковата среда се усети по различен от тая на класическата форма начин. Романтичното трио на Литолф се разгръща по правилата на класическата прозрачност /макар и облечена в романтични багри/; свободната форма на Фантазията, всъщност, се излива в ясно редуване на фрагменти с различна образност. Триото „рисува“ в абсолютен синхрон

отделни миниатюри – акварели или с по-тежката натовареност на температурата. Забележителна артистичност и взаимност на изживяването!

Пиесите за цигулка и пиано и за чело и пиано от Едуард Елгар откриха други ансамблови и солистични качества, които всеки от триото притежава. „Пеещата“ цигулка /в „Mot D, amour“/ и „играещата цигулка / в „Bizarre“/ из опус 13 – две миниатюри, изпълнени с различно настроение: водещият „актьор“ /Галина Койчева/ и интелигентният партньор /Даниела Дикова/, който умее да мине в „сянка“, умело да подкрепи играта, да подаде реплика, да осигури дискретен фон. Все така „поддържаща“ е и ролята на пианото в популярната пиеса „Salut D,amour“ за виолончело и пиано /Константин Евтимов и Даниела Дикова/: популярна пиеса, изсвирена интелигентно, съдържано, без емоционални изблици, които биха я запратали в сферата на банално-сентименталното. Пианото звучи в унисон с чувствения тембър на челото като дискретен фон. Даниела Дикова, възпитаничка на школата на проф. Лили Атанасова, прекрасно владее изкуството да се слива с ансамбловата тъкан, да бъде водеща или пълноправен участник в нея, да играе и важна „поддържаща“ роля, в която подкрепя, дискретно подсказва на водещия инструмент характера на звука, фразирането, динамиката.

Наталия Илиева